

L'Entesa Republicana Catalanista i Foment

Poc temps després d'aver-se cons tituït l'Ajuntament actual, es di buixà una revifalla de les antigues amistats polítiques entre els possi bilistes (actualment Acció Catala na) i els autonomistes republicans. Aquesta revifalla tenia per finali tat visible la de constituir una for ga suficient a dificultar la prepon derància dels elements esquerrans (Casa del Poble i Foment) en la pol ítica local. Les incidències en la confecció de la candidatura repu blicana per a les eleccions legisla tives aplanaren el camí als d'Acció Catalana, puix que els de la Casa del Poble, contrariats per haver estat inclòs en la candidatura oficial el nostre candidat i no el seu, sor tiren de la posició neutral en què es trobaven col·locats per a situar se francament en contra de "Fo ment". I "Foment", des d'aquella hora, es trobà sol tot vivint en com panyia.

Aquesta situació ambigua "Fo ment" l'anava sostenint en gràcia a la conveniència de la política ca talana, quan la dimissió del nostre correligionari senyor Fàbregues del càrrec d'alcalde—dimissió que ni de prop ni de lluny tenia per ori gen una causa política—vingué a facilitar la maniobra d'Acció Ca talana contra "Foment".

"Foment", en virtut del pae te de l'Entesa Republicana Cata lanista local que s'establí amb mo tiu de les eleccions municipals i que és l'única llei que regula les rela cions entre els grups components de la dita Entesa, tenia dret indis cutible a disposar del càrrec d'al calde, puix que segons un article del pacte esmentat els càrrecs es conferiren als grups polítics i no als individus. "Foment", però, de sitjós d'aclarir la posició de les di verses fraccions polítiques envers ell, deixà que elles mateixes es pro nunciessin francament. Com a re sultat de les reunions del Comitè Central — organisme compost per individus nomenats per cada enti tat republicana—"Foment" pogué saber que no solament se li negava el dret a l'Alcaldia sinó fins el de la primera tinència. Davant d'a questa actitud dels altres grups i desitjós, el Comitè del nostre par tit, de desfer equívocs i de restablir la sinceritat com a procediment pri mari d'actuació, aconsellà als seus

regidors que renunciessin a tota res ponsabilitat en el govern del Mu nicipi.

I els regidors, procedint d'acord amb el criteri del Comitè, presen taren a l'Ajuntament la dimissió dels càrrecs que els foren conferits en virtut del pacte del qual s'ha fet esment; dimissió que astuta ment els regidors d'Acció Catala na deixaren en suspens durant vuit dies per tal de tenir temps de ne gociar amb els regionalistes el no menament d'alcalde. Com que els regionalistes s'obligaren a votar el senyor Martí Baiges i el concurs de "Foment" ja no era indispensable, foren acceptades les dimissions dels nostres amics.

Aquesta és, llealment exposada, la conducta de "Foment". "Fo ment", que no es trobava bé dins d'una majoria ideològicament he terogènia, no tenia per què resig nar-se a suportar desconsideracions dels que es deien els seus companys; "Foment" que sent una política de major puresa de la que cal practi car dins d'una majoria que sola ment pot aguantar-se amb grans i mútues concessions, ha recobrat la seva independència per tal de mil lor servir els interessos de la ciu tat i a la vegada els de l'Esquerra Republicana de Catalunya a la qual pertany. En mèrits d'aquesta independència, "Foment", no hau rà de sofrir la tortura de posar sor dina a la seva veu en la crítica de la vida municipal, ni es veurà en el cas d'haver de participar en la glòria o el fracàs d'una majoria mancada del suport d'un ideal co mún sense el qual difícilment s'arri ba a realitzacions que siguin honra i orgull dels que les porten a bon terme.

Per perdre llastimosament el temps val més romandre austera ment isolats dins de la vida muni cipal.

Des d'ara, doncs, "Foment" ro man al marge de tota funció de go vern en el Municipi i es disposa a laborar exclusivament per compte propi en el camp de la política lo cal i comarcal.

ESQUERRANS:
EL VOSTRE DIARI, DE
BARCELONA, ES "L'OPINIO".
I EL DE REUS, "FOMENT".

ecos

FESTA MAJOR DE BARCELONA

La ciutat moderna ofereix als transeünts aparells nombrosos per mesurar el temps. En tots els edi ficis importants, les sagetes fan un signe cabalístic damunt d'esfera lluminosa; de les torres de les es glésies baixen les notes greus de les campanades horàries o les alegres armonies dels carillons; la gent viu, com els trens, lligada a l'hora i al minut, retallada la vida en petites parcelles embastades en els tic-tac del seu rellotge.

En els aparadors de les rellotge ries es veuen màquines prodigioses que marquen la centèsima de se gon. El temps el senyala frenètica ment la burea minúscula del Pa tek microscòpic, més que l'aubada i la posta de sol. Els rellotges so lars fa temps que han passat a la història i no representen res en la nostra vida urbana. L'enllumenat artificial allarga el dia i aquestes petites màquines cuiden de la divi sió regular de la nostra jornada, di vidint-la en espais d'igual durada, mentre que, en temps de Grècia, segons les estacions de l'any, la nit i el dia tenien hores més llargues. Hem corregit el curs del Sol, se nyor originari del temps i l'hora.

Es tracta de fer més. Mai no aca ben les facultats heurístiques de l'home. El calendari té encara ar bitrarietats inexplicables. Hi ha festes que es permeten pujar i bai xar per l'escala dels dies; hi ha mesos curts i llargs; amb cine diu menges o quatre; poden començar en qualsevol dia de la setmana. Es precis llimar tota desigualtat: res d'epacta, de número auri, de lletra dominical; res d'aquests residus d'una època inexta com la de la reforma gregoriana. Res de velei tats ni de festes entre setmana. Sis dies de treball i un de descans, exactament distribuïts, marcats per un calendari tan rigurós com la in flexible agulla del cronògraf.

Un nou esglaó en l'escala del pro grés. Desapareixen poc a poc les festes i queden solament els dies de descans. (La distinció la va fer ja el protestantisme, enfront del catolicisme. Per aquest, la festa és una alegria activa: Nadal, Carnaval. Pels protestants, un passiu repòs contemplatiu després del treball). Ja no som tan bàrbars que necessi tem recordar el curs del temps amb

Proses improvisades

LA LLEI DE L'EM BUT

Avui dia la importància d'una ciutat pot apreciar-se pel terratrè mol que als carrers i places provoca el trànsit rodat. Roncar de motors i espinguet de botzines, són sorolls moderníssims que amb llur varie tat donen idea de com és d'intensa la circulació. I la mateixa impor tància vital que té per al cos humà, la circulació de la sang, té per una ciutat aquesta altra circulació que els guardes urbans cuiden de regu lar.

A casa nostra la vida ciutadana està amenitzada amb gran profusió de sorolls de totes menes, que quotidianament emanen dels nos tres carrers, com a conseqüència de l'increment que adquireix el trànsit. Per això, l'anterior Ajun tament, considerant insuficient, tal com estava, la calçada que circunda la Plaça de Prim, va sacrificar un boei del relleu central per tal d'ai xamplar el pis per on circulen els vehicles; oportuníssima mesura que de cada dia trobem més encertada.

Però alguns components del ja esdevingut benemèrit eos de la Guàrdia Urbana, no s'han donat compte que llur procedir es comple tament contradictori a l'esperit que va inspirar el municipi en decretar la reforma de la plaça. Els urbans que presten servei a la desemboca dura del carrer de Sant Llorenç, han establert un vertader embut en aquell lloc. El guarda, situat al bell mig de la calçada, inutilitza per

(Passa a la 4.ª pàgina)

una festa major, amb una fira, amb un gall d'indi o amb unes mones de Pascua. Les cavalcades de Sant Medí són tan anaeròniques com els envelats. Amb els ventiladors i la calefacció central no hi ha neces sitat d'invocar l'hivern ni la pri mavera. Amb el rellotge i el nou calendari, tenim de sobra per me surar el temps, distribuïnt cientifi cament repòs i treball, al llarg de la vida.

Res de festes perturbadores. Ra cionalitzar el temps: heu's aquí el problema que es proposa resoldre aquest mecanisme intel·lectual de l'home. Això pensava ahir, dins de la racionalització de l'espai que és Barcelona moderna, que ja no pen sa en celebrar una sentimental fes ta major.

GESTUS